

POZDRAV

Z HOLANDSKA 3

Ahoj,

Tak už poslední letošní pozdrav:

Novým největším zážitkem ze školy je zjištění, že všechny černošky mají umělé vlasy. Je pravda, že mě dlouho mátklo, jak rychle dokáží měnit účes a kolik podobných černošek k nám do školy chodí, dokud se nade mnou jeden kamarád z Nigérie neslitoval a celou věc mi neosvětlil. Oni nejenže nosí různé paruky, ale ty copánky si tam také přišívají a dokonce lepší ... Pak si má člověk pamatovat, kdo se jak jmenuje, když jeden týden je to černoška s copánkama, další dlouhovláška s modrým melírem a poté zrzka na mikádo.

S příchodem zimy došlo i na první školní akci – winter party. Samotná party byla fajn, ale ještě lepší byla předparty na koleji tentokrát pod vedením čínských a indických spolužáků. Spousta zábavy, dobrého pití a jídla, které i přes jejich snahu kořenit ho co nejméně, páliho jak čert. Největší šok mě však teprve čekal a to když jsem viděla, jak An (Číňan) skládá na talíř něco, co mi připomínalo spoustu malých prasečích nožiček-kopýtek. Oni totiž opravdu nožičky byly, a vařené. Co mě však překvapilo ještě víc, byla Moon (Vietnamka) a Axue (Číňanka), které když je zmerčily, začaly potěšeně výskat a okamžitě se na ně vrhly – asi jako já když přijedu do Itálie a někdo mi naservíruje tiramisu. Poté mi bylo vysvětleno, že je to hrozná pochoutka, že potom budu mít krásnou pleť a ty nejlepší (nejtučnější) sousta mi obě jako ohromnou laskavost vybraly a přenechaly, takže jsem byla nucená několikrát ochutnat. Musím říct, že jako tiramisu to rozhodně nechutnalo, ale bylo to určitě lepší, než jsme čekala.

Kromě winter party se ale jinak dál poctivě učíme, takže většinu dní trávíme ve škole.

Na styl výuky už jsem si celkem zvykla, ale jediné, co mě stále udivuje, je chvíle, kdy se profesor zeptá: „Nějaké otázky?“ a v tu ránu je nahoře les rukou. V Čechách většinou všichni mlčí a modlí se ať se jich na nic profesor nezeptá. V oboru kladení otázek se nejvíce vyjímá Ioannis (Řek) a

Elyas (Tunisan), jejich zásoba otázek na jakékoliv téma je naprosto nevyčerpatelná a ničím nezastavitelná. Bohužel právě tato vlastnost se projevila i při videokonferenci, kterou jsme měli s těmi, co zaštiťují celý tento program. Nebyl přítomen žádný profesor a my měli popsat program, aby věděli, jestli ho dál podporovat. A Ioannis si tam začal stěžovat, že pronájem koleje je moc drahý, takže by nám buď měli dát víc peněz, zařídit aby to bylo levnější a nebo míň práce ve škole, aby jsme měli čas pracovat. Přitom on sám chodí každý den na pivo, oběd v menze si kupuje každý den a vůbec se mi nezdá, že by nějak extra šetřil. Tak to jsem se i trochu styděla, protože tyhle připomínky neměli s těmi lidmi vůbec nic společného a neměli nejmenší šanci je nějak vyřešit.

Jinak normálně je Ioannis fakt fajn, ale ve škole je to s ním náročné. Také už došlo na první zkuškový týden. Co si tom myslet moc nevím, jelikož známky dostaneme až za tři týdny. Ale trochu se obávám přísného známkování. Zatím jsem se totiž dověděla známky jen k jednomu skupinovému projektu – naše skupinka byla nejlepší ze všech, komentáře ke známce, které nám poslal profesor, byly všechny pozitivní až na dvě drobné stylistické chybičky a i tak jsme dostaly 8,6 z 10 možných bodů.

Ve čtvrtek 6.prosince po zkoušce mě Axue (Číňanka) přemluvila, abych šla k ní koukat na film a večer se k nám přidala skupinka lidí, že si uděláme společnou večeři. Jelikož jsem toho ten týden kvůli zkouškám moc nenaspala, chtěla jsem odejít domů, když najednou zhaslo světlo a všichni mi začali zpívat k narozeninám a přinesli dort (až moc) plný svíček. Říkali, že mi chtěli popřát až po půlnoci, jenže jsem vypadala, že tam tak dlouho nevydržím. To bylo fakt milé překvapení. A o to větší bylo, že druhý den jsem doma dostala další dort od Majdy a Mariany. Takže narozeniny jsem nakonec oslavila mnohem víc, než jsem čekala. Nejlepší dárek byl, že v pátek také dorazil Zdenda a abychom neprováleli celý den, rozhodly jsme se pro výlet do národního parku. Sraz jsme měli ráno v Dordrechtu. Naštěstí jsem ještě ráno Zdendovi zavolala - ukázalo se, že si koupil lístky do Utrechtu se slovy, že všechna holandská města znějí stejně jako jedno zachrochtání. V Dordrechtu nás čekalo zklamání, po hodinovém mrznutí na autobusové zastávce jsem se dozvěděly, že díky těm pěti číslům napadaného sněhu autobus nejede. Tak jsem si prošli alespoň Dordrecht a vyrazili zpět domů. Sobotu jsme strávili v Escherově galerii a neděli doma, jelikož celý den venku šíleně lilo.

Doma je vše víceméně při starém, pouze design Marianiného pokojíčku vzal za své. Jelikož slovo „izolace“ v Holandsku pravděpodobně vůbec neznají, všude tam strašně táhne, okno zpravidla tvoří celou jednu stěnu, a to pouze tenké jednovrstvé sklo, staré rámy a nulová izolace. Poté co si již po několikáté stěžovala našemu domácímu, se rozhodl položit ji tam izolaci. Myslím, že popisovat to,

je zbytečné a že fotka bude výstižnější. Mno prostě jestli jste někdo bez práce, tak myslím, že izolace tvoří v Holandsku díru na trhu a rozhodně tu mají svou budoucnost. Nejlepší je, že den na to, si šla koupit lampičku a omylem si koupila nějakou, co svítí červeně. V kombinaci s tou zlatou izolací to vypadá fakt hustě, už ji chybí jen disco koule na stropě:)

Poslední víkend před Vánoci, přijela na návštěvu máma se Zuzkou a musím říct, že se celý víkend držely obě velmi statečně – máma při sobotním celodenním nakupování a Zuzka při nedělní 20km procházce:-) Dorazily v pátek ráno do Eindhovenu a jelikož já jsem byla ještě ve škole, tak se cestou zastavily v Bredě a na chvíli i v Rotterdamu. Bohužel hned po příjezdu do Haagu začalo lejt jako z konve. Hlad byl však silnější a tak se vydaly na trh, (o kterém se mimochodem říká, že je největší v Evropě – jestli je to pravda nevím, ale malý rozhodně není). Ke mně domů jsme dorazily všechny úplně promoklé a tak jsme obložily celý náš pokoj oblečením, něco pojedly, popovídaly a šly spát.

V sobotu ráno jsem se vydala do školy na zkoušku a domluvila si s nimi sraz v Delftu. Máma a hezké počasí nakonec Zuzku udolaly a dojely tam ne tramvají, ale na kole (10km). V Delftu jsme strávily půl dne bloužením v krásných Delftských uličkách a šmejděním po tamních krámcích . Ukázalo se, že obě jsou na rozdíl ode mě, velké fanynky krevet, heringů apod., takže o oběd bylo tentokrát postaráno na trhu. Odpoledne jsme si daly pěší procházku centrem Haagu zakončenou kafem a pizzou v pizzerii. A po příchodu domů Zuzka spala ještě dříve, než dosedla a máma ji za chvíli následovala.

V neděli jsme vyrazily do Kinderdijku na větrné mlýny. Vlakem do Rotterdamu, kde se k nám přidala moje kámoška Ana (Venezuelanka) a potom dál waterbusem, tedy lodí. Bohužel o víkendu loď nestaví přímo u mlýnů a turistická kancelář stejně jako půjčovna kol je zavřená, takže jsme museli pěšky. U mlýnů nás přes nás opět párkrát přehnalé pravé holandské počasí, ale jinak to docela ušlo. Cesta tam uběhla rychle, jelikož jsme se celou dobu bavily tím, že jsme koukaly lidem do oken (tady něco jako záclony, závěsy, žaluzie vůbec neznají) a hodnotily jejich vánoční výzdobu. Procházku kolem mlýnů nám zpečetila prohlídka jeho vnitřku a také muzea, což se obojí ukázalo být v ceně waterbusu. Zpátky jsme jely opět přes Rotterdam, tam se od nás odpojila Ana a my si ještě trochu prošly Rotterdam a dle rad průvodce jsme zamířily do pravé námořnické hospůdky. Hospůdka se opravdu ukázala být nevelká – pouze dva stolečky – u jednoho my a u druhého dva voříšci, každý na své židli, zbytek osazenstva naskládaný u baru. Výzdobu tvořily opravdu různé námořnické artefakty doplněné hracím automatem. Ale dostaly jsme levné pivo, takže jsme byly spokojené. Za pár minut ho do sebe nalily vyrazily na nádraží. Nakonec jsme se rozhodly nejít přímo do Haagu, ale udělat si ještě jednu zastávku v Delftu, kde jsem je vzala do své oblíbené hospody, která sklídila úspěch nejen svojí výzdobou, ale také 10% tmavým pivem. Pak ještě kebab k večeri a domů, kde všichni usnuly ještě dříve než den předchozí, jestli je to vůbec možné.

V pondělí ráno nás ještě čekalo malé rozptýlení, a to v podobě sytě zeleného papouška volně se proletujícího na našem dvorku. Pak jsme se rozloučily, já zamířila do školy a máma se Zuzkou zpátky do Eindhovenu na letiště. Tak už se těším, až za mnou pojedou do Belgie.

Ještě než se na svátky rozutečeme každý jiným směrem, udělali jsme u Axue malý předvánoční večírek. Jelikož jsem měla na ochutnání připravenou ořechovici a vaječák, rozhodla jsem se to doplnit ještě typicky českým jídlem. Volba padla na bramboráky – levný, jednoduchý a rychlý...by to bývalo bylo, kdyby se neukázalo, že nikdo na celé koleji

nevlastní struhadlo. Nakonec to dopadlo tak, že jsem s Anou krájela 2,5 kg brambor na úzké nudličky ve snaze napodobit ty nastrouhané. Pravděpodobně se nám to povedlo, jelikož bramboráky, stejně jako alkohol, sklidily veliký úspěch a všichni říkali, že je to jak reklama na příští semestr, co nás čeká

v Praze. V kombinaci s cenami v Čechách oproti Holandsku už se všichni nemohou druhého semestru dočkat.

To mě připomíná problémy s kolejema. V Praze jsme dostali nabídku kolejí pouze na Jižním městě a ještě z nějakého záhadného důvodu nám dali vyšší cenu než normálním studentům. Což nebýt toho, že vím, že koleje tolik nestojí, by si toho nikdo nevšiml a neřešil to. Takhle jsme si vyměnili spoustu emailů a nakonec jsem se dozvěděla, že je to proto, že nám ty koleje rezervují dva měsíce dopředu, což jinak nedělají, a také proto, že si můžeme vybrat pokoj (jestli single nebo double). To by bylo fajn, ale bohužel ani to se nepodařilo a spouště lidem odepsali, že na jejich požadavek nemají žádný pokoj. Takže kdyby ste někdo věděl o pronájmu pokoje/bytu/domu nejlépe levně a ještě lépe na trase Dejvice centrum, určitě mi dejte vědět. Mám spoustu zájemců.

A jelikož Vánoce už jsou vážně za dveřmi, zorganizovali nám ve škole vánoční večeři, která byla naprosto super. Spoustu lidí bydlí moc daleko na to, aby si mohli dovolit vrátit se na Vánoce domů, a proto tohle pro ně byla téměř jediná příležitost dát si večeři a předat dárky. Díky tomu mě napadl nápad, že každý přinese jeden malý levný dárek a pak budeme losovat, takže každý si zase jeden odnese. Byla to docela sranda, akorát se to hrozně rozkřiklo, a tak místo malé skupinky, jak jsem původně plánovala, nás s dárky přišlo 50! Ovšem nejlepší na celé akci bylo, že si každý mohl nabrat kolik chtěl jídla a to z obrovského výběru – ryby, krevety, krevetky, maso, zelenina, různé přílohy a nespočetné množství zákusků, k tomu ještě pivo, víno, džusy a limonáda – prostě paráda, na konci večeře jsem byla sotva schopná chůze a ještě teď si nevidím na špičky nohou přes to nacpané břicho. Jo a za to celé jsme platili jen 2,50. Škoda, že jste nikdo nepřišel ten den – mohla jsem s sebou totiž vzít rodinné příslušníky nebo kamarády:-)

Krom jídla a dárků se tam i trochu tančilo, zpívalo, hodně fotilo a povídalo. Z této části večera asi stojí za zmínku jen to, když se ze mě snažila Axue dostat, jak se tancuje ploužák a stále nemohla pochopit, že to vážně nemá nějaké kroky, které by se mohla naučit.

Dnes ráno jsme vyrazili směr Praha a po 10 hodinách v autě jsme konečně tu. Jupí, už jsem se fakt těšila. Je pravda, že dnes zmeškám čínskou večeři s čínskými knedlíky, na které jsem byla fakt zvědavá, ale už mi bylo slíbeno, že si tu večeři zopakujem, až se vrátím, tak snad o nic nepříjdu. A hlavně: Praha je Praha:)

VESELÉ VÁNOCE

&

ŠŤASTNÝ NOVÝ ROK 2013

plný domácí pohody, dobrého jídla a pití, kamarádů, lásky, úspěchů a nevšedních kulturních zážitků

přeje

Kristýna

